

תת"ע (פתח תקווה) 12795-07-24 - מדינת ישראל נ' חנין בשארה

תת"ע (פתח-תקווה) 12795-07-24 - מדינת ישראל נ' חנין בשארהשלום פתח-תקווה

תת"ע (פתח-תקווה) 12795-07-24

מדינת ישראל

נגד

חנין בשארה

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה פתח-תקווה

[14.12.2024]

כבוד השופט עידן שניר

החלטה

ביום 1.12.22, קיבלה המבקשת לידיה הודעת תשלום קנס בגין שימוש בטלפון שלא באמצעות דיבורית, עבירה על תקנה 28(ב)(1) לתקנות התעבורה.

1. ביום 8.8.24 נשפטה המבקשת בהעדרה לאחר שלא התייצבה לדין בעניינה. אישור המסירה לדין הוא מיום 24.6.24 והוגש לתיק בית המשפט. מעיון באישור המסירה עולה כי הדוור סימן שדבר הדואר נמסר "לידי מיופה כח של הנמען הרשום". בחנתי בשנית את האישור והוא כולל מספר דוח, מספר זהות של המבקשת, כתובתה הרשומה כאמור, ומועד המשפט. בתחתית האישור מצד ימין נרשם שם המקבל וחתימתו. בצידו השמאלי של האישור שם הדוור, חתימתו ותאריך.

2. בבקשה לא עולה כל נימוק ממשי שמצדיק את ביטולו של פסק הדין שניתן בהעדר. המבקשת מכחישה את קבלת דבר הדואר תוך התעלמות מקיומו של אישור המסירה בתיק. המבקשת לא טוענת כי הדואר נשלח לכתובת שגויה או שמי שאסף בשמה את דבר הדואר לא היה מוסמך לעשות כן או כל טענה אחרת. משום כך, לא היה נימוק מוצדק לאי התייצבותה של המבקשת לדין בעניינה.

3. סעיף 130(ח) קובע כי בקשה לביטול פסק דין תוגש בתוך 30 ימים מהיום שהומצא למבקשת פסק-הדין, אולם רשאי בית-המשפט לדון בבקשה שהוגשה לאחר מועד זה אם הבקשה הוגשה בהסכמת התובע. אין חולק כי מועד זה חלף זה מכבר, ולאור התנגדות התביעה כאמור, גם מטעם זה ניתן היה לדחות את הבקשה.

4. בסעיף 3 לבקשה נכתב כי מדובר בתיק שבו ניתנה אורכה להישפט מכוח סעיף 230 לחסד"פ על-ידי כבוד השופט הבכירה, אטליא וישקין, ביום 6.3.23 (המ"ש 1718-02-23). מבדיקה עולה כי בתיק זה הוארך המועד להישפט בגין הודעת תשלום הקנס בהסכמת המשיבה, לפני משורת הדין, וזאת למרות שהקנס שולם ולאור נסיבותיה האישיות של המבקשת. היה מצופה כי המבקשת, אשר קיבלה אורכה להישפט לפני משורת הדין, גם תעקוב אחר ההזמנה לדין ותדאג להתייצב במועד שנקבע.

5. מצאתי לנכון להתייחס גם לטענת המבקשת לפיה ההזמנה למשפט נשלחה לאחר שחלפה שנה ולכן יש לקבוע כי הודעת תשלום הקנס התיישנה. הטענה אמנם נטענה במשפט אחד קצר, ללא פירוט, אך סברתי שאין מקום להשאירה ללא התייחסות. ברישא של סעיף 230 לחסד"פ נקבע כך: "הודיע אדם לפי סעיף 229(א) שברצונו להישפט על העבירה, תישלח לו הזמנה למשפט תוך שנה מיום שנתקבלה הודעתו." לדעתי, במקרה דנן, עניינה של המבקשת אינו חוסה תחת הרישא של הסעיף מאחר שהמבקשת לא הודיעה על רצונה להישפט לפי סעיף 229(א) לחסד"פ במסגרת 90 הימים הנקובים בחוק. המבקשת הגישה בקשה למתן אורכה להישפט, ובית המשפט נעתר לה, ומשום כך, עניינה של המבקשת חוסה תחת המשך סעיף 230 לפיו "בית-המשפט רשאי, לקיים את המשפט גם אם אותו אדם ביקש להישפט באיחור, ובלבד שהתקיימו התנאים האמורים בסעיף 229(ה), בשינויים המחוייבים, או מנימוקים מיוחדים אחרים שיפרט בהחלטתו." לאמור: מאחר שהמבקשת הגישה בקשה למתן אורכה להישפט ובית המשפט נעתר לבקשה זו, אין לראות במבקשת כמי שהודיעה על רצונה להישפט לפי סעיף 229(א) לחסד"פ שכן לא עמדה במקור במגבלת ה-90 הימים להגיש את הבקשה ולפיכך המגבלה של משלוח ההזמנה בתוך שנה אינה חלה בעניינה.

6. בשולי הדברים אציין כי הבקשה כללה גם עובדות שגויות שככל הנראה רלוונטיות לתיק אחר. בסעיף 1 צוין כי המבקשת הגישה בקשה לביטול פסק דין בתיק שמספרו 1862-08-23, אולם מבדיקה עולה כי אין מדובר בתיק הקשור לנאשמת.

לאור כל האמור לעיל, הבקשה לביטול פסק הדין שניתן בהעדר נדחית.

ניתנה היום, י"ג כסלו תשפ"ה, 14 דצמבר 2024, בהעדר הצדדים.

עמוד 1